

Carta d'un pare al seu fill

Estimat fill: El dia que em vegis vell i ja no sigui jo, tingues paciència i intenta entendre'm i comprèn-me.

Quan tot menjant em tiri el menjar per sobre la roba, i m'embruti, quan no pugui vestir-me i no sàpiga lligar-me les sabates, tingues paciència.

Recorda les hores que vaig passar ensenyant-t'ho a tu.

Si quan parlo amb tu, repeteixo i repeteixo les mateixes coses mil i una vegades, no m'interrompis i escolta'm.

Quan eres petit, a l'hora d'anar a dormir, tenia que explicar-te milers de cops el mateix conte fins que et venia la son i tancaves els ulls.

Quan estem units i sense voler em faci les meves necessitats a sobre, no m'avergonyeixis ni t'avergonyeixis, i comprèn que no tinc la culpa, és que ja no puc controlar-les.

Pensa quantes vegades de petit et vaig ajudar i vaig estar al teu costat, esperant a què acabessis el que estaves fent per ajudar-te a netejar-te.

No em retreguis quan no vulgui dutxar-me, no em renyis per això.

Recorda quan t'havia de perseguir, i els milers d'excuses que m'inventava per tal de fer-te més agradable el bany.

Accepta'm i perdona'm, ja que ara, jo sóc el nen.

Quan em vegis inútil i ignorant davant les noves tecnologies, que segurament ja no podré entendre mai, et demano que em donis tot el temps necessari, i si no ho entenc, no em fereixis em el teu somriure burleta i de superioritat.

Recorda...et vaig ensenyar a fer tantes coses...

A menjar correctament, a vestir-te...i com afrontar la vida tan bé com ho fas. I tot això és la conseqüència del meu esforç, perseverança i estimació cap a tu.

Quan en algun moment perdi la memòria o el fil a la nostra conversa, dóna'm el temps necessari per a recordar.

I si no puc fer-ho no et posis nerviós, segurament el més important, no era la meva conversa i l'únic que volia era estar amb tu i que m'escoltessis.

Si alguna vegada no vull menjar, no m'insisteixis, sé el que puc menjar i també el que no puc, i comprèn que amb el temps, ja no tinc dents per mossegar ni sabors per sentir.

Quan les meves cames cansades de tan caminar em fallin, i no pugui caminar, dóna'm la teva mà amiga, de la mateixa manera que jo ho vaig fer quan tu vas donar les teves primeres passes.

I quan un dia et digui que estic cansat de viure, no t'enfadis. Algun dia entendràs que això no té res a veure amb tu ni amb el teu amor ni amb el meu cap a tu.

Intenta entendre que a la meva edat, ja no es viu, sinó que es sobreviu.

Algun dia descobriràs que malgrat els meus errors, sempre vaig voler el millor per a tu, i que vaig intentar de la millor manera possible, el camí que tu havies de fer.

Pensa doncs quan em vegis marxar cap a Déu, que només faig una passa endavant, per tal de construir per a tu, una nova ruta en un altre temps, però sempre amb tu.

No t'has de sentir trist, enfadat o impotent per veure'm d'aquesta manera, vell i cansat.

Estigues al meu costat, intenta entendre'm, i ajuda'm a acabar el meu camí, amb amor i paciència.

Jo et pagaré amb un somriure i amb l'immens amor que sempre t'he tingut.

I si algun dia degut a la meva malaltia, arribés a oblidar-te, si us plau...tu no t'oblidis de mi...

T'estimo, fill. El teu pare...La teva mare...Els teus avis...